

bekötési
 rejtvény-
 nnyü. —
 meg nem
 érditek:
 ? És ezt
 a szám,
 magatok
 yon tet-
 nek? —
 s viszont
 kellemes
 . Legkö-
 aját irá-
 lyre állt
 lványhoz
 emmikép
 szem. —
 irt nem
 okszinak
 etes tet-
 rithatok
 etem. —
 meg fog
 jtvények
 a szába-
 n a köz-
 yes, okos
 ne. Ter-
 r sok kis
 látni. —
 a ezime
 ámában.
 n. Lehe-
 g, hogy
 . Megte-
 s ki kel-
 csoportot,
 gyi csar-
 épp oly
 ejtéseket
 oson elől
 «d» neve
 hogy ő

836. sz.)
 (Budapest)

szín-nyo-
 cési tábla
 lyamából
 henaem
 k-tere 3.

aem-épület.
 n.

... MAGÁVAL VONSZOLTA. (Lásd a 83. lapon.)

LI. köt. 6. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. augusztus 9-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A KÓPÉ BABA-ISTEN.

— Ó-görög hitrege. —

(Képpel a czimlapon.)

AJDANÁBAN, régesrégén, két-három ezer évvel ezelőtt az ókori görögök sok fücsa, de érdekes regét meséltek az ő pogány isteneikről. Azt hitték, hogy az Olympus hegy csucsán ragyogó palotában trónol a fő-fő-isten, az öreg Zeus, mellette pedig még egész csapat másodrangu meg harmadrangu isten s ezek közül mindegyiknek más-más dolga volt: egyik a tengeren uralkodott, másik a harczos vitézek sorsát intézte, ismét másik a szántóvetőkről gondoskodott stb. E mellett azonban — úgy képzelték az ókori görögök, — ezek az ő pogány isteneik sokszor itt jártak-keltek a földön és olyan dolgokkal foglalkoztak, a milyennel holmi közönséges emberek. A sokból elmondom a kópé kis baba-isten regéjét.

Arkádiában, egy hegyoldalban nyíló nagy barlangban született egy fücska, aki *Hermesa* nevet kapott. Nem közönséges kis baba volt ez, mert maga a fő-fő isten, Zeus, volt az apja s a kis Hermes alig feküdt egy hétig ott a bölcsőben, már unatkozni kezdett. Egy szép napon tehát, mikor az anyja épp nem volt otthon, a kis kópé kiugrott a bölcsőből és kiszaladt a mezőre.

— Itt sokkal szebb, mint bent a sötét barlangban, mondá.

Mert pár napos baba létére már beszélni is tudott.

Amint ott jár-kel, teknősbékát pillant meg.

— Mit találtam! Mit találtam! kiáltá örvendve. — Gyere csak, barátocskám! Igy elevenen nem érsz sokat, de majd csinállok én belőled valamit, hogy mindenki bámulni fog.

Megfogta a teknős-békát, bevonszolta a barlangba, ott megölte és a pánczélját lehántván róla, ennek széleibe lyukakat furt, aztán húrokat feszített rá és — kész volt a lant, mely olyan gyönyörű hangokat adott, hogy olyat addig még soha sem hallottak sem az olympusi istenek, sem a földi emberek.

A kis Hermes kiült a barlang elé a napra és vígan pengette a lantját.

— Nini! Most jut eszembe! szólt hirtelen magához. Van nekem egy már felnőtt, hatalmas bátyám, Apolló, a nap-isten, aki szereti daloltatni és tánczoltatni az embereket. Talán kaphatnék tőle valami értékes portékát ezért a lantért. De hogy kerüljek hozzá? No, majd eljön ő hozzám, meg is veszi a lantot, fogadom!

Már kész is volt a furfangos tervével. Eldugta lantját a bölcsőbe, aztán nekiiramodott hegyen-völgyön keresztül s mire a nap lenyugodott, eljutott Pieria dús pázstos mezejére. Bátyjának, a ragyogó Appollónak itt legelt a nagy tehén-csordája. Nappal Apolló, aki az egész világon végig látott tekintetével, szemmel tartotta a csordát; éjszakára pedig nagy istállóba zárta, aztán nem törődött vele másnap reggelig. Meg is járta. A kópé kis Hermes belopózott az istállóba és kihajtotta onnan a legkövérebb ötven tehenet.

Még csak éppen kihajtotta, mikor eszébe jutott valami.

— Apolló bátyám a barmok lába nyomáról, de a magaméről is megtudná, hova hajtottam el a teheneit. Ohó! Mindjárt teszek róla.

Szedett mindenféle hosszú giz-gaszt, dudvát és bocskortalpnak kötözte össze, aztán a lábára erősítette. No, ekkora lába a

legormo
meg ol
ból ug
hegye,
kópé b
nem a
fordítv
aztán
hogy t
homan

Mess
Végre
talált

— M

Nem
akadt
addig
tak. A
ból ke
pásan
és az
nök ré

— L
a szag
oda kö

Miv
hajnal,
a tüze
aztán
ket és
bele fe
lantot,
mintha
imént

Apo
nézett
bajt. I
a láb
zodni.

legormótlanabb óriásnak sem lehetett, aztán meg olyan formátlan volt, hogy a nyomából ugyan senki sem tudhatta, melyik a hegye, melyik a sarka. Ez meglévé, a kópé baba úgy terelte a teheneket, hogy nem a fejökkel mentek előre, hanem megfordítva, azaz hátra felé lépegettek. Így aztán a lábuk nyoma nem azt mutatta, hogy távoztak, hanem mintha inkább valahonnan visszatértek volna az istállóba.

Messzire elhajtotta így a teheneket. Végre egy nagy folyó partján jó legelőre talált és megállapodott velök.

— Most tűzre volna szükségem, mondá.

Nem volt tüzi szerszáma, de azért nem akadt meg. Fölkapott két száraz ágat s addig dörzsölte egymáshoz, míg meggyuladtak. Aztán nagy tüzet rakott és a tehenekből kettőt levágott és megsütött. A pompásan illatozó hust tizenkét részre osztotta és az Olympuson trónoló istenek és istennők részére szánta.

— Ha megérik ennek a pompás sültnek a szagát, talán megengedik, hogy én is oda költözsem anyámmal az Olympusra.

Mivel azonban már pirkadni kezdett a hajnal, gyorsan elrejtette a sültet, kioltotta a tüzet s eltisztította még a nyomát is, aztán sűrű bokrok közé terelte a teheneket és haza sietett. Bebújt a kulcslyukon, bele feküdt a bölcsőbe és kezébe fogva a lantot, olyan ártatlan képpel babrált rajta, mintha nem is ő volna az, aki csak az imént olyan vásott csinyt követett el.

Apolló azonban reggel, amint utána nézett a csordájának, tüstént észrevette a bajt. Kereste, kutatta ellopott teheneit, de a lábnyomokon sehogy sem tudott eligazodni. Egy öreg szőlőmunkástól kérdezte

hát, nem látta-e a tolvajt, aki az ötven darab gyönyörű kövér tehenet elhajtotta.

— Láttam valamit, barátom, felelt az öreg; de ha elmondom, nem fogod elhinni. Magam is alig tudom hinni, pedig a tulajdon szemeimmel láttam. Egy pólyás gyerek, alig lehetett egy hetes, hajtotta el a teheneidet, még pedig a fejökkel hátrafelé, úgy hogy hamis nyomot hagytak.

Apolló megköszönte és mindjárt tudta, hányadán van.

— Ilyet csak Zeus fia mívelhet. Ez az óriás lábnyom is valami furfang. De majd kiderítem.

Eljutott a nyomon a barlanghoz, nagy haraggal rontott be, fölkatartott minden zugot, de semmi gyanus dolgot sem talált. Végre a bölcsőhöz lépett és keményen rári-
vált Hermesre, aki neki apjáról öccse volt:

— Hallod-e, tüstént mondd meg, hova rejtetted el a teheneimet, amelyeket elloptál!

— Én? Elloptam a teheneidet? Mi az a tehén? Nem is tudom.

És a vásott kis baba-istenke olyan jámbor képet vágott, mintha hirtől sem tudná, mi a tehén. A haragos Apolló azonban nem értette a tréfát, nyakon csipte a kis tolvajt és magával vonszolta föl a Olympusra (Lásd a képet a czimlapon.), hogy bepanaszolja Zeus és a többi istenek és istennők előtt. Ezek azonban — talán mert csakugyan megéreztek a kis Hermes sültötte pompás pecsenye szagát — nem vették nagyon komolyan a dolgot, inkább nevettek, hogy a vásott és furfangos kis Hermes úgy kifogott hatalmas bátyján, aki pedig az egész világot belátja. Maga az öreg Zeus isten-apó is mosolygott kópé fiacskája csinjén, de végül mégis így szolt:

— No, fiacskám, elég a tréfából. Add vissza bátyádnak a teheneit.

A baba Hermes elvezette hát Apollót a tehenekhez és Apolló eleinte nagyon megörült, hogy visszakapta gyönyörű barmait, de annál nagyobb lett újra a haragja, mikor megolvasta és kitűnt, hogy kettő hiányzik és nem is fog többé előkerülni, mert biz azokat a vásott Hermes megsütötte.

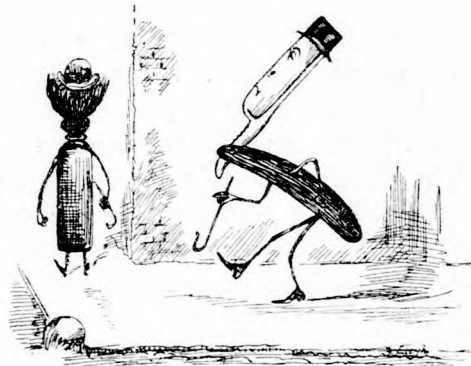
Bősz haraggal rontott a kis tolvaj felé, de hirtelen elmúlt a dühe s álmétkodva bámult reá. Mert ezalatt Hermes elővette a lantját és vigan pengette, Apolló pedig, a ki a dalnak és zenének istene is volt, ilyen bűbajos hangokat még soha sem hallott. Kész volt valamennyi kövér tehenét oda adni a lantért, de a kis kópé nem adta olyan olcsón s végre abban alkudtak meg, hogy Apolló fölviszi a kis Hermest és anyját az Olympusra, ott fognak ezentúl lakni a többi istenek és istennők közt. Mindjárt föl is sétáltak oda s mikor Apolló megzendíté a lantot, az összes istenek és istennők nagy elragadtatással hallgatták. Apolló nagyon örült és az egész isteni gyülekezet előtt így szólt Hermeshez:

— Íme a bűvös arany-pálczám, mely boldogságot és gazdagságot varázsol elő. Három arany levél van a hegyében. Neked adom, legyen tied ez a hatalom. De meg kell fogadnod, hogy nem lopsz többé semmit értőlem.

A kópé kis baba-isten ezt megfogadta és bár ezután még sok furfangos csinyt követett el, az Apolló ingó-bingóságának békét hagyott.

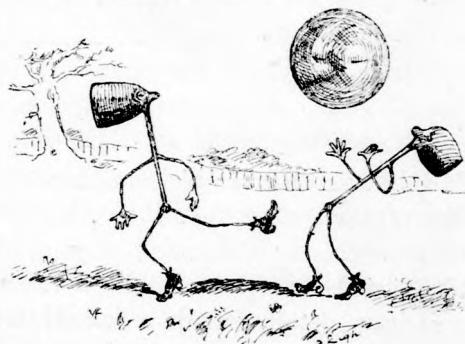
HETEKESÉGEK.

HETEKÉN mondja a borotva:

»Csupán nekem van értéke!
A szappanos pamacs erre
Duzzogva világgá mégyen.

»Hamar, borbély borotváljon!
»Tüstént! Ej! A pamacs hol van?
Ha nincs meg a szapanozó,
Nem szolgál jól a borotva.«

Csillogva száll a buborék.

Örülnek a fuvó pipák.

»Jaj de szép a buborékunk!
De a buborék lekiált:

»Ne merjetez hozzám szólni!
Én szép vagyok, ti meg rutak!
Szólt — s széptattant. A pipák meg
Nevettek s másikat fujtak.

A FÉLKEGY

— Állat-regény

AGYON me
mikor me
mevilágá
napfénye
ran mehetett, amer
sanként azt tapaszt

árnyékába, hogy me
De alig feküdt le
riasztotta föl.

— I-á! I-á! Ó,

Szétnézett s ne
lantott meg, mely e

— Mi a bajod,
Jámbor.

A FÉLKEGYELMŰ RÓKAFLI.

— Állat-regény, számos képpel. —

(Vége.)

AGYON megvigasztalódott Jámbor, mikor megint visszanyerte a szemvilágát, megint látta a szép napfényes világot és bizony, bátran mehetett, amerre csak akart. De lassanként azt tapasztalta, hogy mégsem az

ő többé, ami régen volt. Mert, hogy nem volt se füle, se farka, a köntösén meg több volt a lyuk, szakadás, mint az ép posztó, mindenki vagy nevette, csufolta, vagy pedig megijedt és elfutott tőle, mint valami sosem látott csuda-szörnyetegtől.

Hát így bizony megint elbusulta magát egy kicsit és mert különben is nagyon forrón tüzött a nap, leheveredett egy bokor

... FUTÁSNAK EREDT. (Lásd a 86. lapon.)

árnyékába, hogy megfontolja, mitevő legyen. De alig feküdt le, hangos panaszkiáltás riasztotta föl.

— I-á! I-á! Ó, milyen kegyetlenség!

Szétnézett s nem messzire csacsit pillantott meg, mely egy fához volt odakötve.

— Mi a bajod, Csacsi koma? kérdé Jámbor.

— Ó, hát nem látod? Ide kötött a gazdám, ahol nincs mibe harapnom ... pedig ott ni, épp ahol te fekszel, milyen pompás bogánckóro van ... milyen lakomát esaphatnék!

— Ha csak ez a bajod, könnyen segíték rajta. Tépek egy csomót és oda viszem neked.

Mindjárt meg is tette és a csacsi jóízűen ropogtatta a remek bogánckórót.

— Nagyon szépen köszönöm, kedves . . . izé . . . igazán nem is tudom, minek nevezzelek, nem tudok rád ismerni, miféle szerzet vagy.

— Rókafi volnék, de ah! nagy csapások értek, fülem-farkam elvesztettem, csonka nyomorékká lettem!

— No, az baj, hogy a szép bozontos farkadat elvesztetted; de annak, hogy füled nincs, inkább még örülhetsz. Bár nekem se volna! Mennyit csufolnak a fülem miatt!

— Engem pedig most azért csufolnak, mert nincs fülem.

— Tudod mit? Telik az én füleimből kettőnek is. A felét mindegyikből neked adom.

Megosztottak szépen a csacsi nagy fülein. Ami Jámbornak jutott, az bizony még így is nagyocska lett, de már nem akarták újra szabni, mert a formája igen jól sikerült.

— Még el találók rontani az újabb szabdalással, mondá Jámbor. Nagyon jó lesz így. Legalább megbámulnak, mert soha sem volt még a nemzetségünkben senkinek ilyen nagyszerű pár füle. Igen szépen köszönöm, kedves Csacsi koma.

— Köszönetül még jókora csomó bogánccot hordott össze a csacsinak, aztán igen barátságosan elbucsztak és Jámbor most már sokkal vigabban vándorolt odább.

— Lám, valamicskét mégis csak visszareparáltam magamon.

Ment, mendegélt, de egyszerre csak gyanakodva nézett körül. Nem tetszett neki ez a tájék.

— Itt már jártam valamikor . . . Persze . . . ez a Morgó gazda háza tája, itt ért egyik gonosz csapás.

Már vissza is akart fordulni, mikor arra lett figyelmessé, hogy nem messziről mérges pörölés hallatszik. Oda nézett, hát látja, hogy Morgó gazda üldözi Czigza aszszonyságot. Karmolt, pöfögött Czigza aszszony, de előre lehetett látni, hogy nem fog birni a hatalmas Morgó gazdával. A jószívű Jámbor ezt nem nézhette nyugodtan.

— Ne bánts szegény Czigza nénit, te goromba Morgó! kiáltá már messziről.

Sietett is a szorongatott Czigza néni segítségére. Morgó gazda meghökkenve pillantott föl s amint meglátta a hatalmas fülü idegent, úgy megijedt, hogy hanyat-homlok futásnak eredt (Lásd a képet a 85. lapon.), meg sem állt hazáig.

— Köszönöm a segítséget, jó idegen! szólt Czigza néni hálás kézsorítással. Épp ideje volt, hogy közbe léptél, máskülönben pórul jártam volna. De ni! Alig ismerek rád. Mintha rókafi volnál, csak hogy a füled . . .

— Az bizony nem egészen róka-dívat szerint van szabva, de hát szorultságból ez is jó. Bár csak valahol farkat is szerzhethnék.

— Tudok én egy igen szép gazdátlan rókafarkat. Éjjel tudod, mi cziczák elsétálunk messzibb szomszédságba is hangversenyre. Tegnap a Maczkó mester malmánál volt találkoznunk, ott láttam a szép rókafarkat egy bokor alatt.

— Tán éppen az enyém, a melyet elvesztettem! Ó, ha még rátalálhatnék!

— Szívesen elvezetlek oda. Azt hiszem, még ott találjuk.

Csakugyan ott találták és Jámbor nagy örömmel illesztette helyére a szép bozontos farkát.

— Így ni! Most már semmi hiányosság bennem! Nagyon szépen köszönöm kedves Czicza néni! Most újra tökéletes rókafi vagyok.

— Örvendek, hogy segítségedre lehettem benne, de csak hálámat róttam le vele.

— Nos, hát csak igaz az, hogy jótét fejében jót várj. A köntösöm rongyos ugyan, de most már nem félek, hogy meg nem élek.

Vigan ballagott odább és arra gondolt, hogy elmegy oroslán- király ő felsége udvarába, ott kér valami szolgálatot. Ha csak ugyan igazságos a király, azóta már talán kiderítette, hogy ő nem bűnös a király kincsének az ellopásában.

— Ugy sejtem, hogy testvéreim tették. De bizonyosan nem tudom, nem is fogok rájuk árulkodni. Valjon hová lettek?

Ezen nem köllött sokáig töprenkednie, mert amint az oroslán- király palotája felé bandukolt, egyszerre az ut szélén pihengetve, együtt látta mind a tizenhármát. Alig ismertek rá és ugyancsak bámultak, hogy megint egészen ép és erős, egészséges.

— Ugyan, te félkegyelmű, miféle bolond nagy szerencse segített meg ennyire? kérde Füllents megvetőleg.

— Soh'se gondolj velem, felelé Jámbor szeliden. Inkább mondd el, hol jártatok, mióta elszakadtunk egymástól és most hová mentek?

— Nekünk nem kedvezett úgy a szerencse, mint neked. De most majd jóra fordul megint, mert visszatérünk a király udvarába.

— Én is oda iparkodom.

— No, a te számodra is akadhat ott valami szolgálai állás. De mi urak leszünk. A király fő- főministere meghalt s ő fel-

sége nem tud helyébe mást találni. Bizonyos, hogy engem választ, ha elmondom, milyen elmés dolgokat miveltem, mióta nem látott. Velünk jöhetsz, nem bánom, de csak hátul kullogj.

Hát a szerény Jámbor ott kullogott hátul. Eljutottak a palota udvarára és az öreg királyt épp ott találták, amint gondolatokba merülten föl és alá sétálgatott. Mikor megpillantotta a jövevényeket, összeránczolta a homlokát, de meghallgatta a Füllents beszédét, hogy ő a fő- főmesteri állásra pályáz, testvérei pedig más hivatalokban hajlandók jeles, éles elméjükkel szolgálni ő felségének.

— Hm, hm! És csakugyan van elég eszetek olyan fontos állásra? Mit miveltek, mióta nem láttalak?

— Sok jeles tettet vittünk azóta véghez. Megszabadítottuk Morgó gazdát a gondtól, hogy bárányait őriznie kelljen; Maczkó mesternek egy nap alatt földaráltuk egész hókészletét, Gunár urnak tömérdek szép ludtollat szereztünk, Ordas urnak pedig pompás kutat ástunk az udvarán.

— Igen, mindezt megcselekedtük, bizonyítá a többi tizenkettő.

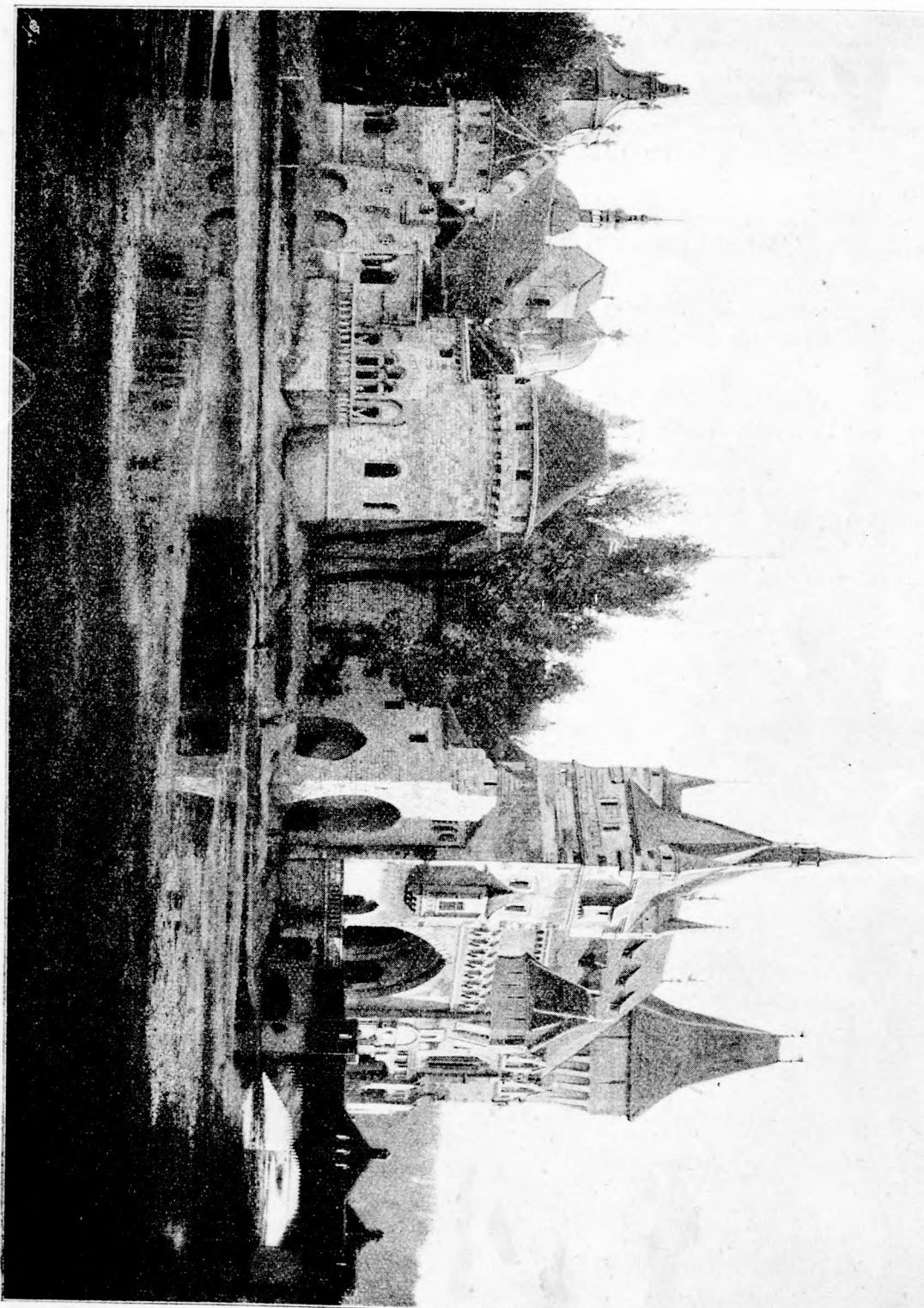
Csak Jámbor hallgatott.

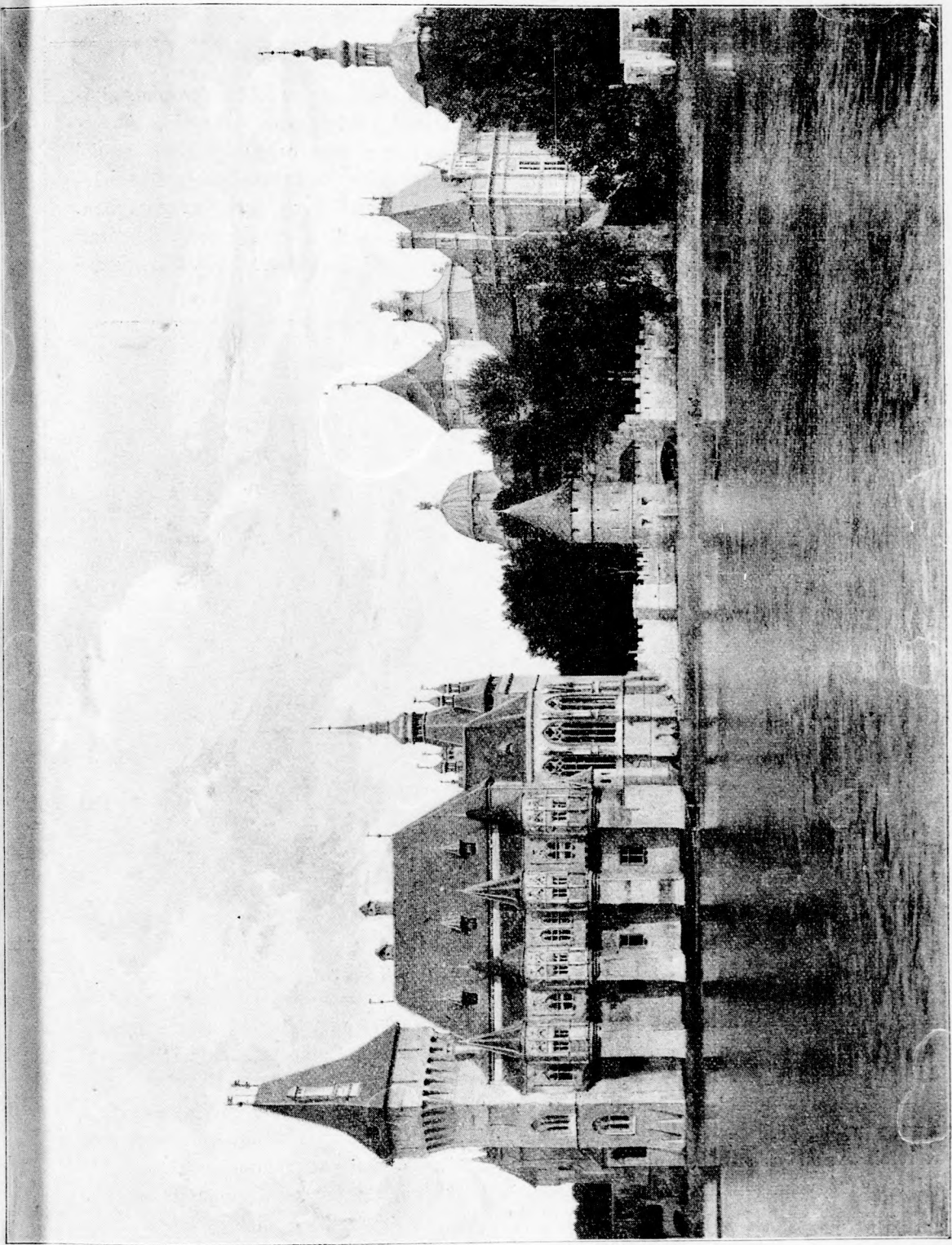
Az oroslán- király most még veszedelmesebben összeránczolta a homlokát és retentő hangon dörögte:

— Gézengúzok! Azt hiszitek, hogy álnokság és gonoszság sokáig titkon maradhat? Mindent tudok, amit elkövettek, elhott hozzám a hire és most már azt is tudom, hogy kincsemet ti loptátok el. Akkor elvakultságomban azt a szegény Jámkort büntettem, s azóta is mindenütt őt áldoz-

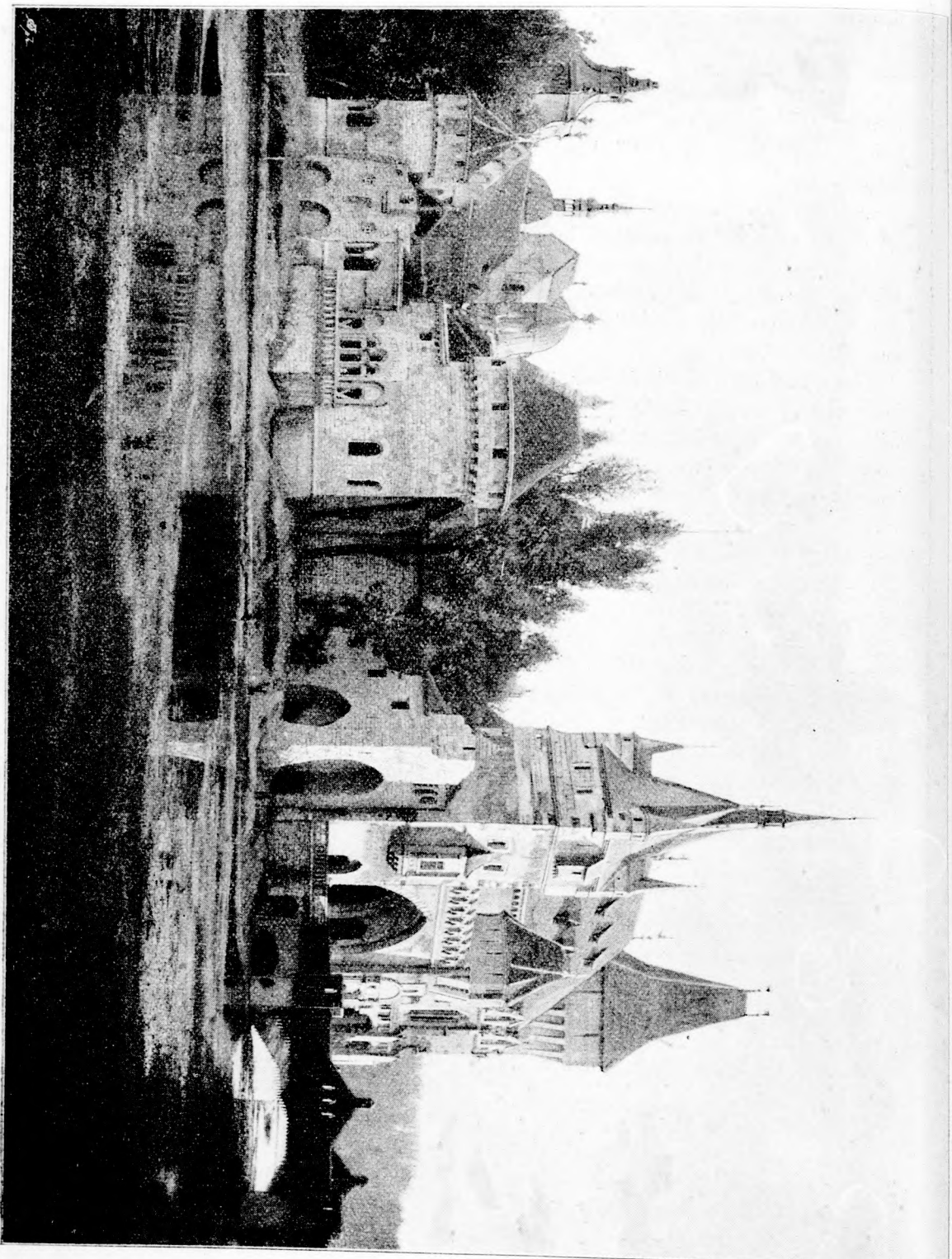
(Folytatása a 90. lapon.)

AZ EZERÉVI KIÁLLITÁSRÓL. I. A történelmi csoport, a faluapja felől. (Lásd a 94. lapon.)

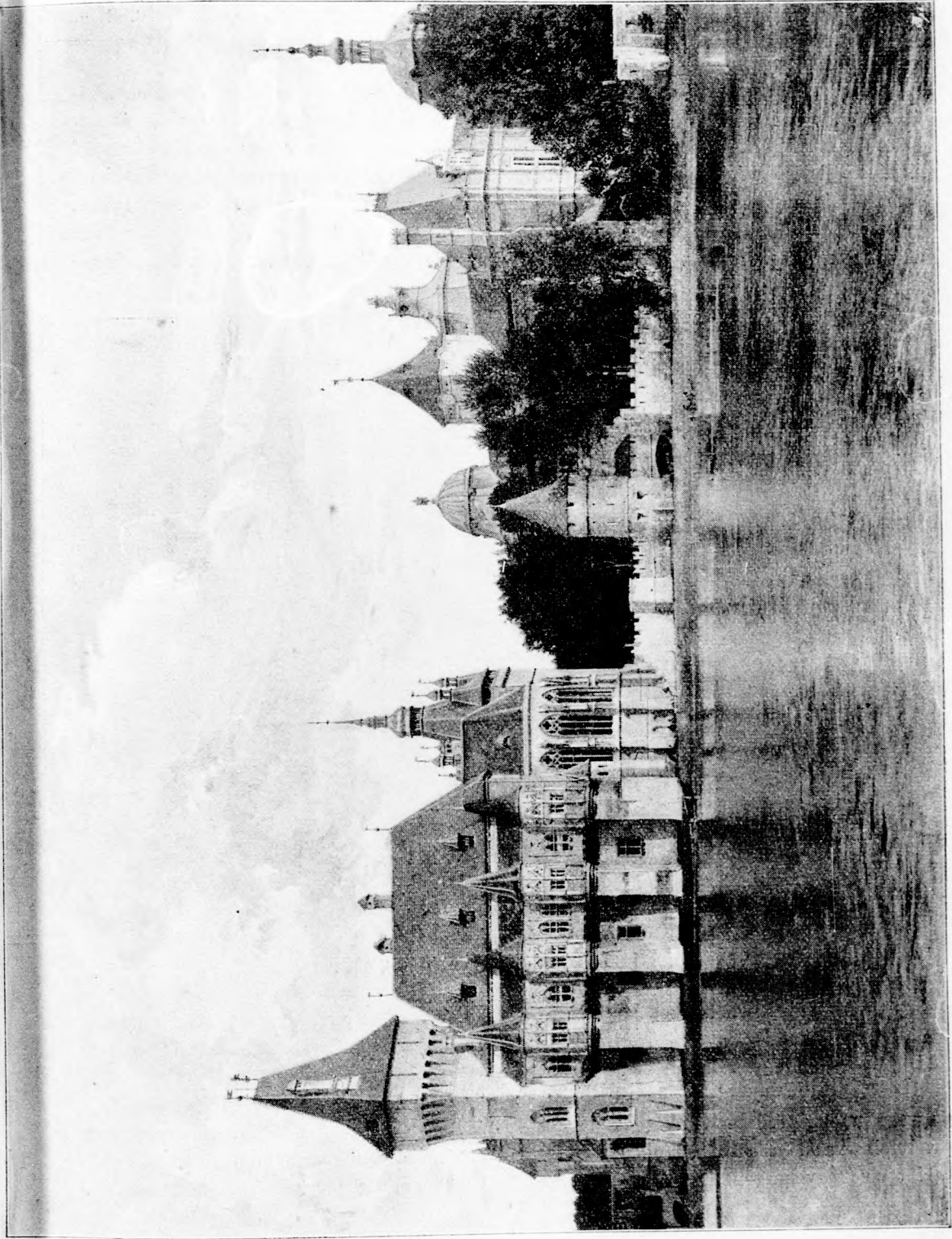

A TÖRTÉNELMI KIÁLLITÁSRÓL. 2. A történelmi csoport, a tó felől. (Lásd a 94. lapon.)

AZ EZERÉVI KIÁLLÍTÁSÓRÓL. I. A történelmi csoport, a főkapu felől. (Lásd a 94. lapon.)

A TÖRTÉNELMI KIÁLLITÁSRÓL. 2. A történelmi csoport, a tó felől. (Lásd a 94. lapon.)

(Folytatás a 87. laphoz.)

tátok fel. De im, mégis itt van, épen és jó erőben. Állj elémbé, Jámbor, és beszéld el hiven elejétől végig, mit miveltél, mióta nem láttalak.

Elmondta Jámbor és mikor bevégezte, az öreg kegyesen megrázta a kezét.

— Te leszel az én első tanácsosom, főfő-ministerem! Hűséges vagy, munkás, önzetlen, bajban el nem csüggedő. Kamarások! Udvarnokok! Öltöztessétek selyembe bársonyba, utánam ő lesz a legelső az országban.

Füllents és társai majd megpukkadtak az irigységtől, mikor ezt hallották. Szinte

... KEGYESEN MEGRÁZTA A KEZÉT.

elfeledték a fölötti ijedelmöket, hogy a király minden tettöket ismeri. Az öreg oroszán-király azonban így szólt:

— Kemény büntetést érdemelnétek, de ezzel, tudom, fájdalmat okoznék jó testvéreteknek, az én kedves Jámbor hivemnek. Hát megkegyelmezek. Kotródjatok!

Csufosan elsompolyogtak, nem is mertek többé soha mutatkozni a királyi palota környékén.

Jámbor ott maradt a király oldalán s fényben és hatalomban élt. De megmaradt azontul is szerénynek, munkásnak és őszintének, mindig önzetlen tanácsot adott a

királynak és így mindenki szerette, az öreg király pedig boldogan és dicsőséggel uralkodott az ő tanácsai szerint.

Örökké azonban nem uralkodhatott. Mikor már vénséges vén lett, ágyba döntötte a betegség és egy napon zokogó hiveitől környezve, az agg király örökre elszenderült.

Elsiratták, eltemették, meggyászolták, aztán pedig arra gondoltak, hogy új királyt kell választani, mert a trónus nem maradhat üresen, az elhunyt királynak pedig nem maradt se fia, se leánya. Össze is jöttek mind nagy országgyűlésre és sokáig vitáztak, huzakodtak, de nem tudtak megegyezni.

... AZ AGG KIRÁLY ÖRÖKRE ELSZENDERÜLT.

— No, hát szavazzunk! Aki legtöbb szavazatot kap, az lesz a király.

De kisült, hogy ahányan csak ott voltak, mindenki egy-egy szavazatot kapott. Mert mindenki maga-magára szavazott.

Megröstellék a dolgot és újra szavaztak. Ekkor a medve így gondolkozott:

— Ha én nem lehetek, a farkas se legyen. Inkább erre a derék Jámborra szavazok. Ő legalább már érti a mesterséget, ott inaskodott a vén király oldalán.

A többiek titokban éppen így okoskodtak s az lett belőle, hogy Jámkort egyhangulag megválasztották királynak. Mind-

járt be is ültették a trónusba, átadták neki a királyi pálczát és nagy éljenzéssel hódoltak neki.

Jobb királyuk nem is volt sem azelőtt, sem azután, mint a jeles Jámbor király, aki még ma is boldogan élne és uralkodnék, ha már rég meg nem halt volna.

A NORDERNEI KECSKE-FOGAT.

VOLTATOK-e valaha Norderney szigetén, kis olvasóim? Ha voltatok, bizonyára láttátok a fehér kecskéket is, melyek négy-ülékes kocszi elé vannak fogva. Ez a kocszi oly alacsony, hogy apró gyermekek is könnyelmesen ülhetnek bele. Ha a szép fogat az utcán halad, a gyermekek kíváncsian

... BEÜLTETTÉK A TRÓNUSBA.

szaladnak utána, hogy megtudják: kinek ajtaja előtt fog megállani? Mert ezek nem közönséges kecskék ám! A gyermekek szeméből kitudják olvasni: vajjon jók és engedelmesek-é, játék előtt elvégzik-e leczkéjüket, s abba hagyják-e a mulatságot, homoklapátolást, midőn szólítják őket?

A kecskék nem tudnak ugyan beszélni,

mint ti, de azért sok szépet mesélnek azoknak, akik őket megértik.

Különösen érdekes az, hogyan kerültek az Oczeánon át a jó Morriat kapitány szép hajóján Norderneybe. Morriat kapitány nagyon szereti a kecskéit, mert ezek a legnagyobb szükségben is vele voltak. Történetük a következő:

Eg
vert
oda
mind
legén
egy
ban
viz ö
meg
szere
binso
építe
gyók
nem
shog
mük,
nagy
enge
A k
el s
ták

A
gödö
névv
ség
kat,
is ö
tanit
kelle
ték
édes
gida
Eszn
tett

R
dezv
Szép
nek
Borl
oda

A
egy
máb
a tis
tek.
melt
nem
elfog

Egy borzasztó vihar óriási hullámokat vert a tengeren. A kapitány hajója ide-oda himbálózott, az árbocz, a kormányrud, minden összetört, úgy, hogy a kapitány és legényei hálát adhattak Istennek, midőn egy kis szigetre vergődtek, hol a homokban fennakadtak. A hajó léket kapott s víz özönlött bele, tehát nem huzódhattak meg benne. S mind ezek hegyébe élelmi szereik is megromlottak. Mint egykor Robinson, ők is karókból és mohából kunyhót építettek s halakkal, madarakkal meg bogyókkal táplálkoztak. Inni valójuk azonban nem volt, csak a tenger s eső vize, mely sehogy sem ízlett. Mekkora volt tehát örömlük, midőn felébredvén, egy reggel szép nagy kecske közeledett feléjük, s szelíden engedte, hogy czirógassák és megfejhessék. A kedves kecskét Eszmeraldának nevezték el s midőn hajójukat valahára helyre hozták és vizre bocsátották, magukkal vitték.

Az uton, az Oczeánon áthajózva, két kis gödölyéje született. Ezeket Hans és Grete névvel ruházták fel. A kapitány a legénység figyelmébe ajánlotta a kedves állatokat, s a derék matrózok hiven gondozták is őket. Később különböző mutatóványokra tanították be a kecskéket. S így sebesen s kellemesen tölt el az utazás. Végre elérték Norderneyt, hol a kapitánynak öreg édes anyja és leánykája laktak. A két gida nagyra nőtt, okos és illedelmes volt; Eszmeralda, az anyjok, méltán büszke lehetett reájuk.

Rózsika, a kapitány leánykája, örvendezve ölelgette, czirógatta a kis állatokat. Szép kis házikóba helyezte el őket, melynek emeletén posta-galambok laktak. Ezek Borkum és Helgolandból hozták és vitték oda vissza a postát.

A gidákat ünnepien fogták be először egy szép kocsiba, melyet a kapitány Brémából hozatott egy kis néger herczegnek a tiszteletére, akit szülői Norderneybe vittek. A kicsi szerecsen nagyon megérdemelte, hogy a kapitány kitüntesse: mert nem régen, utazásai közben, midőn a vadak elfogták, hogy szokásuk szerint feláldozzák,

ez a kis fekete herczeg mentette meg kéreéseivel a kapitány életét. Mily gyönyörű is volt, midőn a kis herczeg a jó Rózsikával az utcákon végig a tengerpartra kocsizott! Hogy szaladt ki a fürdőhely apraja-nagyja az utcára, hogy lássák a szép fogatot, melyen csak illedelmes gyermekek kocsizhattak. Epp ez okból szívesen is hozták a szülők az ő kicsinyeiket Norderneybe, hogy az okos kecskék fejazzék be a gyermekek nevelését. Nemsokára, kevés kivétellel, csak jó gyermekek voltak Norderneyben. A kecskék elvárnak oda minden jó gyermeket jövő nyárára, őket megkocsikáztatják s megmutatják nekik a házat, hol a jó kapitány lakik.

Németből fordította

Markovits VIII.

MIKOR A MAMA HÁTAT FORDIT.

— A „Kis Lap” színes műmelléklete. —

A PATYOLAT fehér ruhát
Teregeti kint a mama, —
De jó volna, ha egy küssé
Hátrafelé pillantana!

Nagy a vásár a konyhában,
Gazdálkodik a kis Pepi:
Az üst csapját nyitva hagyja,
Tejes bögrét meg leszedi.

Előhívja a jó Bodrit,
Czirkuszt játszik vigan vele,
Míg a czicza a bögrébe
Fejjel nyakig megyen bele.

Pajkos Pepi szintén nyakig
Pottyán, zsupsz! be a dézsába.
Ordít, visít. »Jaj, megfulok!«
Pedig kint a feje, lába.

Vimnyog Bodri s a lármára
Jön a mama nagy sietve,
Aztán ... no ... hajh! búra fordult
A Pepi s a czicza kedve!

AZ EZER-ÉVI KIÁLLÍTÁSRÓL.

— A történelmi épület-csoport. —

(Képekkel a 88. és 89. lapokon.)

GY milliónál jóval több ember látogatta már meg a budapesti országos kiállítást, mely a magyar nemzet ezerévi fennállásának örömét, dicsőségét hirdeti. A millió közt ott voltak, tudom, ti is igen sokan, kis olvasóim, nemcsak fővárosiak, hanem vidékiek is. És mindenki, aki ott járt, oly tömörked félével látott, szépet, érdekeset, hogy ha mesélnie kell róla, szinte megzavarodik, hol is kezdje? Mert mindenki a legszebbet akarná legelőször említeni. És a legtöbben aztán alkalmasint azon fogják kezdeni, ami talán mégis a legszebb: a történelmi épület-csoporton és az ebben elhelyezett történelmi kiállításon.

Én is szoltam már röviden róla a »Kis Lap« egyik régibb számában, de most még két újabb, nagyobb képben mutatom be ama kis olvasóimnak, akik még nem látták és talán, mivel viszonyaik nem engedik, nem is fogják meglátni. Aki pedig látta is, az, hiszem, szintén érdeklődve fogja nézni a rajzot és örömmel fog visszagondolni rá, hogy ő ezt a gyönyörű helyet bejárta és az ott felhalmozott kincseket megtekintette.

Aki nem tudná, hogy Budapesten a városligetben van s egyszerre csak oda állítanak a történelmi épületsorozat főkápuja elé, azt hihetné, hogy valami bűvös hatalom elvarázsolta őt, visszavitte rég elmúlt századokba és valamelyik hatalmas, büszke lovagnak a várkastélya elé helyezte. Félig-meddig igaz is, csak hogy megfordítva: az ügyes emberi kéz varázsolta ide egy ősi várkastélyt, még pedig hű mását egy olyan

várkastélynak, mely messze az erdélyi bércvidéken még most is áll s melyre kegyelettel gondol minden magyar ember: mert a kiállítási lovagvár a dicső Hunyadi család ősi várát, Vajda-Hunyadot mutatja be, tornyaival, bástyaival, ódon termeivel, csarnokaival, úgy, amilyen volt, mikor a törökverő nagy hős, Hunyadi János, pihent benne a megvívott kemény csaták után és amikor az ifju Mátyás, később a nagy király, mint gyermek játszadozott benne.

Széles hid vezet a főkapuhoz. Amott az igazi várkastély hidján hajdan marczona vitézek robogtak ki és be a hidon; a kiállítási vár hidján persze csak békés, kíváncsi látogatók járnak-kelnek. Bent a vár udvarán mindenféle régi fegyvereket látunk: több száz esztendő s ágyukat, lándzsákat, nyilakat, a töröktől elfoglalt sátrakat, ugyszintén vérteteket, pajzsokat. Magas lépcsőn följutunk a vár emeleti termeibe és látjuk, hogy hajdanában miként laktak a hatalmas, vitéz urak; de sokféle érdekes tárgy is van ott kiállítva és aki végig járja e termeiket, mindjárt jobban megért mindent, amit a régmúlt idők embereiről, eseményeiről a történelmi könyvekben olvas.

Mai rajzaink egyike a főkapu felől, másika oldalról mutatja be Vajda-Hunyad várát. Ez utóbbi rajzon jobbra még több más épület is látható. Ezek is a történelmi csoporthoz tartoznak és szintén múlt századokból való épületeket, templomokat stb. mutatnak be. Belsejökben pedig a termek, csarnokok végtelen sorozata tele van nagyértékű történelmi tárgyakkal, melyek híres és nagy férfiak birtokában voltak hajdanában: fegyverek, ruhák, butorok, ékszerek, könyvek, képek és ezer meg ezer más mindenféle.

Napo
időzni e
akarunk
A kiá
beresze
alkalma
tek is
A ki te
heti me
tendőre
meg fog

A

BUS
e
szárnya
volt, ak

Epp

— M

tősbent
Mily g
meg m

Es o
sajnált
köréje
még s
sajnált

— I

nálom

Züm
hecske
podott.

— I

Elm
bosszu

—

No, e
én kör
az övé
mert

Aki n
kodó
naszko

Es o

Napokig, de bizony hetekig is el lehet időzni ezekben a termekben, ha jól meg akarunk mindent nézni.

A kiállított kincsek nagy részét a kállítás berekesztése után elviszik, de egy rész alkalmasint ott marad és a gyönyörű épületek is még sok évig ott fognak állani. A ki tehát mostanában talán nem tekintheti meg, azzal vigasztalódhatik, hogy esztendőre vagy akár később valamikor még meg fogja láthatni.

A PILLANGÓ ÉS A MÉH.

— Mese. —

BUSAN ereszkedett le egy kis pillangó egy fűszálra és sohajtozva lebegtette szárnyait. Közönséges fehér kis pillangó volt, akit ugyan meg nem bámult senki sem.

Epp ez volt az ő nagy baja.

— Mit érek ily silány, közönséges köntösben! Milyen szépek a többi atyámfiai! Mily gyönyörű színekben pompáznak! En meg milyen rut vagyok!

És oly keservesen sirt, hogy mind megsajnálta, aki csak hallotta. Oda gyűltek köréje a hangya, szöcske, Katicza-bogár és még sok más apró lakosa a mezőnek és sajnálkoztak.

— Ejnye, ejnye! Szegény! Igazán sajnálom!

Zümmögve közeledett a szorgalmas méhecske is és látván a sokadalmat, megállapodott.

— Mi a baj? kérdé.

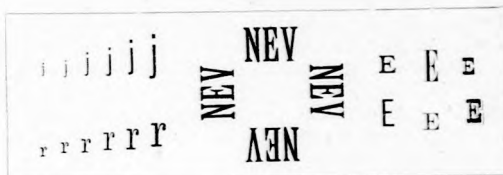
Elmondták neki. A méhecske majdnem bosszusan röppent föl:

— Azon busul, hogy mért nem szebb? No, ezért ugyan nem sajnálom. Lám, az én köntösöm még olyan szép sincs, mint az övé, mégis szeretnek és megbecsülnek, mert hasznos munkával töltöm életemet. Aki nem hasznos életre, hanem csak hivalkodó czifraságra vágyakozik, annak a panaszkodása nem érdemel részvétet.

És odább röpült, hogy folytassa munkáját.

BETŰ-REJTVÉNYEK.

I.

II.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 3-ik számában közölt körrejtvény megfejtése:

Kossuth Lajos

Helyesen fejtették meg: Gajári Erzsé és István, Bódy Ödön, Barkóczy István és György, Csillag Ferencz, Weisz Mariska és Sándor, Marich Ágost, Weisskopf Aranka, Neoschil Antal, Breitner Katalin, Büttner Irmus, ifj. Münnich Aurél, Jakab Böske és Margit, Groisz Olga, Reimann Dóra, Novák Blanka, Gyöngyössy Erzsike, Salzberger Aranka és Nándor, Kresz testvérek, Rátz Vilma (és Ottó, Bolyó Pálma és Károly, Koronthály Zoltán, Lányi Viola, Melinda és Tíva (?), Dénes Zsófia, Sier Friczi, Graner Márta, Stefike és Hilda, Vancsó Anna, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Kreibik Sándor, Gerő Ottó, K. Császár Nellike, Tóth Alice, Kovács Dénes, Koller Irénke, Schenkenberger József, Berényi Irmus, Tobisch Ili és Irénke, Lányi Rózika, Urbán Klotild, ifj. Rapaics Romeó, Mozeszkó Zsiga, Heinzelmann Vilma, Saláth Ilon, Krausz Szidike, Gallatz Margit és Paula, Bruck Juliska, Nagy Kata és Béla, Áchim Mariska, Brüll Albert, Taubner Margit, Reitzer Alice, Fáy Erzsé, Nagy Kálmán, Szemző János, Kövesi Rudi, Adler Margit és Ernő, Kégl

Pista és Gyuri (kinek az írása *F. b.*). Salzberger Lujza, Papp-Szász Tamás, Gaál Ilonka és Ödön, ó-radnai kiseddóvó, Adler Istvánka, ifj. Jákó János, Nagy Lajos, Szilasi Erzsike, Förster Béla, Lám Miczi és Nelli, Szikszai Eszti, Baurneind testvérek, Vajda Miklós, Hollaky Feri, Tolnai Jenő, Weiss Aurél, Körmeny Matild, és Lujza, Pilz Erika és Felice, Weiner Alfréd, Jacobovics Antal, Sternberg Anna, Szirányi Ilona és Sasa, Szilágyi Évike, Záborszky Mariska és Dezső, Poór Elza, Havas Böske, Szántó Bella (nincs ott hiba, csak te olvastad hibás irányban. *F. b.*), Bécsy János, Angermayer Béla, Engler Boriska, Nagy Mariska, és Ella, Fizély Etel, Beyer Aranka, b. Gerliczy Felix, Erős Ida, Jurenák Laczi és Feri (saját írástokat kívánom látni! *F. b.*), Badics Gizella, Brenner Pista, Lipták Irénke, Mérey Ágosta, ifj. Knobloch Józsi, Hamp Vilma, Molnár Ferike, Patterson Margit és Orsolya, Somogyi Imre, Schwarz József és Béla, ifj. Bécsy Lajoska, Diemár Kálmán, Bogyay Ernő, Bolrandt Lajos, Kiszlingstein testvérek, Hautzinger Sándor, Kary Fannika, Köfiron Helénke és Ida, Piller Géza, Fischl Izabella, Löllbach Emmus, Hauér Ilus, Klopstock Tekla, Blumenfeld Ármín, Havas Jani, Török Adolf (beteg vagy? mert csak betegtől fogadok el czeruzával írt levelet *F. b.*), Magyar Árpád, Zinner Erzsike, Rosenfeld testvérek, Válás Ilonka és Irénke, Buljovszky Gyula, Karásonyi Erzsike, Heuman Ödön, Danielisz Jenő, Maffei Alice, Graef Paula és Márta, Leitner Kálmán, Wagner Lajos, Wallfisch Irénke, Szibenliszt Ida, Zechmeister Laczi, Nyárády Margit és László, Strasser József, Krivány Laczi, Payr Hugó, Somogyi Margit, Farkas Marieza, Iluska és Laczika, Kralesovics Ottó és Sándor, Mezey Gizus és Pistuka, Mihályi György, Fidler Jolánka, Szent-Iványi Carla, Zakár Jenő, Wenckheim Erzsébet, Bodó Albert, Wohl Margit, Fekete Kálmán, ifj. Körösi Károly, Goldstein Róza, Friedmann Ferike, Herczeg Ilonka és Albert, Máj Kata, Koss Zsigmond, Rauscher Miczi, Marczali Bözse és Póli.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Lipták Irénke Duna-Patajón*, kinek a jutalom-könyvet (*»Virágcsokor«*, gyűjtötte *Füssy Tamás*, emlékül jó gyermekeknek) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LI. köt. 2-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Danielisz Jenő, Strasser József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Kényszer-fürdő.“ A versecske némi simítással közölhető volna, de csak megfelelő rajz kíséretében. Rajz nélkül ilyen verseket nem közlünk. — **Berczelly Yerta.** A nagy pályázatot

illető kérdésedre már a múlt szám megadta a választ. Leveled többi részei a kiadó-hivatalra tartoznak, melyhez át is tettem s mely eddig már bizonynyal intézkedett. — **Schwarz Bandi.** Egészségedre és izmosodásodra váljék a Balaton pompás vize! A szíves üdvözetet szívjből viszonzom. — „**Csel**“ és „**Laczi** mint újságíró.“ Nem ütök meg a közölhetőség mértékét sem tartalom, sem a kidolgozás gondossága tekintetében. — **Cselkó Lenke.** A szerkesztőségi iroda, miként ezt a *»Kis Lap«* minden száma jelzi, az Athenaeum épületében (Ferencziek-tere 4 sz.) van. Nagyon szívesen foglak látni. — **Jurenák Ferencz.** Tiszta »jeles« osztályzatodról meglepéssel vettem tudomást. Így lesz ez jövőre is, nemde? Kérdéseid közül az egyikre a legutóbbi számban megtalálok a választ; a másikra pedig: köszönöm, már jól vagyok. — **Wagner Lajos.** A rejtvény be fog válni, csak dolgozd ki egészen. Dehogy nem bírod a helyes jelzőket hozzá illeszteni! Persze, törnöd köll egy kicsit a fejedet. Csak fele érdemed volna, ha más készítené el. — **Leitner Kálmán.** Lehet, hogy a levél, pénz levén benne, a kiadó-hivatalhoz került. Utána nézetek és majd közlöm az eredményt. — **Danielisz Jenő.** Kár volt elhaladnod az Athenaeum épülete előtt és be nem térned. Kis hiveim látogatása nekem soha sem alkalmatlan. — **Markó Árpád.** A fordítást is, a rajzot is szívesen vettem, mint dieséretes iparkodásod jelét. A közleményke azonban nagyon is jelentéktelen. Efféle csak akkor közlök, ha valamelyik kis olvasóm a saját megfigyelése és tapasztalása alapján írja le; fordításra csak jelentősebb és érdekesebb eset méltó. — **Szibenliszt Ida.** Csak üdülj, szórakozzál a kies Korondon; a kiállítás őszkor még itt találsz. Üdvözöllek! — **Wohl Margit.** Magam is azt hiszem, hogy Rosszcsont Ferkének nem lesz sokáig békességben maradása és majd halunk meg róla. — **Szent-Iványi Carla.** Ha valaki beküldte a megfejtést és neve nincs a megfejtők névsorában, annak, mint már sokszor megírtam, csupán az az egy oka lehet, hogy a levél nem jutott hozzám. — **Farkas testvérek.** Nektek is szól, amit Szent-Iványi Carlának ízentem. — **Ifj. Rapaics Rómeo.** A négyszög-rejtvényt besoroztam. A képrejtvényt nem közölhetem, már csak azért sem, mert »garas« már nincs és alkalmasint a legtöbb kis olvasó-társad nem is tudja, hogy két darab kétálléres egyenlő értékű a hajdani garassal, melynek ma már csak a neve él. — **Blumenfeld Ármín.** Olyan kereskedést nem tudok. Az iskolai könyveket árusító könyvkereskedésekben (esetleg antiquáriusnál) biztos tájékozást kapsz, tehát olyan helyen tudakozódjál — **Basch Andor.** Rejtvényed nincs jól szerkesztve. Több más hibája mellett az *ér* szó egészen téves, mert így *József* kerülne ki, ilyen név pedig nincs. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.